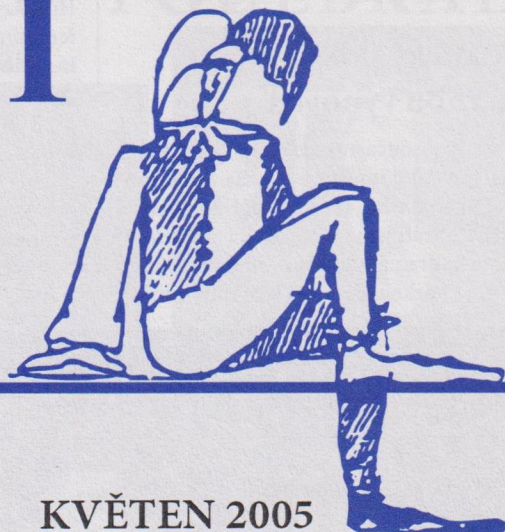

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 3

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2005

ROZHODNĚ NEJSEM TAK SUVERÉNNÍ, JAK VYPADÁM

Rozhovor s Kateřinou Baranowskou – porotkyní, scénografkou, režisérkou a zejména ženou se zvůčným smíchem

Odkud pochází Vaše příjmení? Kde máte své kořeny?

Samozřejmě podle jména jde poznat, že mé kořeny jsou v Polsku. Snažila jsem se dopátrat něco bližšího, ale bohužel se mi to nepodařilo. Do Čech přišla naše babička. V naší rodině je taková zábavná historka, že naše kořeny jsou údajně šlechtické, ale nikde na to není žádný doklad. Když jsem hledala na internetu genealogii, tak jsem dohledala jmenovce někde v Americe, kteří odešli na počátku 20. století, pravděpodobně za prací. V Čechách žádné příbuzné neznám a i když se mé příjmení v Polsku objevuje velmi často, tak ani tam o žádných příbuzných nevím. Babička už nežije, aby nám něco řekla, takže v naší rodině existují jenom pohádky o našem původu.

Kudy vedla Vaše cesta k divadlu?

Přes amatérské divadlo. Dostala jsem se k němu před (pozn. redakce – do rozhovoru právě vstupuje svým komentářem M.Schejbal) – Milan Schejbal říká, že je to třicet let. Dostala jsem se k němu díky souboru, který na téhle přehlídce také vystupoval, a to je Divadelní klub Jirásek Česká Lípa, kde jsem napřed některé členy poznala jako kamarády a když jsem zjistila, co dělají, tak mě to postupně vcuclo. Spoustu let jsem se motala jenom kolem toho amatérského divadla, až přišel okamžik, kdy to bylo tak silné, že ve věku, kdy normální lidé už mají dávno dostudováno, jsem se teprve přihlásila na vysokou školu a skončilo to tak, jak to skončilo.

Proč tedy právě scénografie?

No protože pro nic jiného nemám talent. Koketovala jsem samozřejmě i s režii a dramaturgií, ale ve svém případě to pokládám spíše za snahu se seznámit s tím, jak ty složky fungují, než za cokoliv jiného, a dodneška tu zkušenost pokládám za velice cennou. Na herectví vůbec vlohy nemám – nehledě na mou špatnou výslovnost mám na jevišti takovou trému, že mě tam nikdo nedostane. Takže z toho logicky vyplývá scénografie.

Jakou ze svých prací považujete za profilovou? Co je charakteristické pro Vaši práci ve scénografii?

Asi nebudu schopná označit jednu výpravu, protože ke každé výpravě mám nějaký vztah – většinou se tam člověk s něčím potýká. Pro mě každá ta věc přináší nové a nové zkušenosti. Vždycky vznikne něco, co člověk musí řešit a co ho obohatí. Mám ráda změnu – např. když člověk dvakrát po sobě řeší stejný úkol, má strach aby se neopakoval a aby pokaždé přinášel něco nového. Mám vždycky největší radost, když se pohybuji ode zdi ke zdi – když ta práce přináší něco úplně nového.

Co považujete za důležité při spolupráci s režisérem na vzniku inscenace? Cítit aby na sebe ti dva lidé slyšeli. Jakmile dojde k tomu, že si musí něco složitě vysvětlovat, je to špatně. Také musí mít stejné vidění divadla – musí ho vnímat stejně – to je určitě zásadní.

A k tomu doplňující otázka: proč preferujete spolupráci s Milanem Schejbalem?

Milan Schejbal si mě v podstatě vychoval k obrazu svému. Začalo to právě na seminářích při různých amatérských přehlídkách. Během těch let mě hodně naladil na to, jak on vnímá divadlo, takže dnes se mi s ním dělá výborně, protože si myslím, že rozumím tomu, co on chce a snažím se mu to plnit. I jako lidé jsme docela kamarádi, takže se i rádi vidíme – ale nemůžu mluvit za něj.

Už za sebou máte i nějaké režijní zkušenosti... co Vás na režii láká?

Dneska už nic, protože si myslím, že to neumím, ale době, kdy jsem to chtěla zkusit, tak to byl okamžik divadelního vývoje, kdy se člověk dívá na práce ostatních. Pak přijde chvíle, kdy má pocit, že by to uměl lépe. Jakmile dojde k tomuto okamžiku, tak každému doporučuji, aby si to zkusil, protože zase spadne zpátky na zem a zjistí, že to není tak jednoduché. U mě vznikla tahle potřeba – zkusit si to, jaké to je – tak jsem si to zkusila. Co Vás baví na amatérském divadle?

Nesmírně mě to posunuje dál – přestože vím, že se tomu občas někdo diví. Když jsem v porotě, tak se tím hrozně naučím. Když je člověk normální divák, většinou ten zážitek skončí u bavilo – nebavilo, líbilo – nelíbilo, ale když jste v porotě a pociťujete určitou zodpovědnost, nejste tam jen proto, abyste dělal chytrého, ale chcete těm lidem pomoci – což myslím, že zrovna v této porotě tak chápou všichni – musíte sám sebe donutit pojmenovat problémy inscenace, nebo si pojmenovat principy. Když se do takové poroty nedostanete, tak vás k tomu nic nenutí. Během těch třech let, co porotuji, jsem si díky přehlídkám uvědomila spoustu zajímavých věcí, které se týkají mojí práce, které už mi byly k užítku i v praxi.

Jak došlo ke spolupráci s touto celostátní přehlídkou?

To je otázka spíše pro Simonu Bezouškovou, protože já jsem v postatě náhradník za pana Purkrábka, který na poslední chvíli nemohl přijet, a protože mě Simona viděla porotovat krajskou přehlídku, vzpomněla si na mě.

Jaký je Váš osobní styl? Co máte ráda, např. v oblečení?

V oblečení mám vyloženě různá období, kdy něco preferuji. Teď zrovna mě baví chodit oblékaná spíše elegantně, ale pak zase přijdou období, že to změním. V oblečení jsem trochu postižená svojí profesí, protože ať chci, nebo nechci, musím chodit po krámech a musím se neustále hrabat v nějakých hadrech, zabývám se tím docela dost. Co se týče celkového stylu, nedalo by se říct, že mám vyhraněný styl. Spíše preferuji – stejně jako ve scénografii – různorodost.

Působíte jako nekompromisní a silná žena... je to podle Vás v dnešním světě nutné?

Vím, že tak působím, ale v podstatě taková nejsem. Rozhodně nejsem nekompromisní – když je mi dán protiargument, tak o něm velice dlouho přemýšlím a dost často na něj přistoupím. Spíše to vyplývá z toho, že já preferuji naprostou upřímnost – a to ve věcech příjemných i nepříjemných. Myslím si, že to snesu i k sobě a nejlépe vycházím s lidmi, o kterých vím, že mi naprosto upřímně do očí řeknou cokoliv. Kdykoliv jsem ve svém životě sklouzla k tomu, že budu hodná a milá a budu všem říkat jenom ty dobré věci, tak z toho stejně nakonec nebylo nic dobrého.

Poslední otázka vychází ze seminářů: symbolismus nebo realismus?

Nemůžu dát jedno nad druhé. Spíše jde o to, jestli je to dobře udělané. Když je dobře udělaný symbolismus, samozřejmě mě to osloví. Myslím si, že zrovna po této přehlídce budu o symbolech přemýšlet docela dost, protože zde se objevují opravdu často – donutí mě to formulovat si, kdy symbol sílu má a kdy ji nemá. Tady byl pro mě symbol bohužel zatím jen náhražkou něčeho, nebo pro mě symboly nefungovaly tak, jak zřejmě autoři chtěli. Ale když je mizerně udělaný realismus, také to nestojí za nic.

Děkuji za příjemný rozhovor.

-mv-

Sympatický pokus o niternou výpověď

Inscenace hry současné německé dramatické Dey Loherové *Modrovous – naděje žen* v provedení Divadelního souboru ZUŠ Uherské Hradiště Dohráli jsme je inscenací ambiciózní už samotnou dramaturgickou volbou i režijním přístupem. Otázkou ale je, do jaké míry mohou

tito mladí lidé pochopit a interpretovat zvolenou předlohu a jaká témata v ní nacházejí. Můžeme ve hře vidět lyrické podobenství o slabých mužích a silných ženách na konci 20. století. Můžeme cítit, že ženy začínají milovat Jindřicha právě pro jeho slabost a prázdnotu, aby do něj mohly projektovat samy sebe, své pocity a tužby. Ale můžeme v něm hledat i téma existenciální, vedoucí k sebestrukci: život nestojí za nic, jen láska je realizovatelná a vyplatí se umřít ve vrcholném okamžiku, protože co potom dál...

Loherové hra už scénickými poznámkami naznačuje, že nejde o psychologickou pravděpodobnost, ale o výraznou stylizaci a groteskní zcizení. V inscenaci je ale tento rys potlačen a spíš jsou hledány psychologické motivy, které jdou proti principu předlohy. Režisér tento přístup zvolil zřejmě ve snaze přiblížit téma mladým lidem. Snažil se pomoci sobě i jim velkou redukcí textu, která však v řadě škrtů ochuzuje diváka o důležité informace o jednotlivých postavách. Všechny ženy pak působí v podstatě stejně. Úvodní monolog Jindřicha je rovněž příliš zredukovaný a navíc tím, že zní (ne vždy srozumitelně) z reproduktoru, neumožňuje výše zmíněné zcizení. A také režisér škrtal věci, které nedokázali udělat, ale které by sloužily oné groteskní zcižující rovině. Klademe si rovněž otázku po smyslu vran (v původní předloze nejsou), neboť k jejich existenci na jevišti nedostáváme čitelný klíč. Mají to být duše? Je to tanec smrti? Mají vůbec nějaký hlubší smysl? Jisté je, že podtrhují lyrické tóny inscenace.

Přes řadu otázek, které jsme si kladli a které zůstaly nezodpovězeny, jde rozhodně o inscenaci oceněníhodnou a sympatickou především upřímným niterným soustředěním a hlubokým ponorem a zaujetím všech aktérů.

ex

Nenaplněná crazy

Hra Raye Cooneyho *Rodina je základ státu* je řemeslně velmi dobře napsanou, a proto často inscenovanou crazy komedií. Není se tedy co divit, že si ji vybral také Divadelní soubor Hýbl při KC Česká Třebová. Ústřední postavou komedie je lékař Mortimore, který prožívá svůj velký den, neboť má mít důležitou přednášku a posléze, pokud se podaří, být povýšen. Do této úvodní nervózní situace pak postupně vstupují další postavy a vrší se problémy a zápletky. Aby inscenace vůči divákovi fungovala co nejlépe, musí

být vrstvená lži jakoby vymyšleno přímo na jevišti. V crazy komedii či frašce musí být diváci vždy o něco napřed a vědět víc než postavy: postavy se musí shodit a my se bavíme vzniklými trapasy a tím, jak se z těch zapletitých situací dostávají. To se v inscenaci Hýbla neděje. V úvodu je nasazeno po-

měrně rychlé tempo, ale je to jen souvislý tok řeči, nejsou budovány situace, ba ani slovní gagy nejsou vystavěny, takže se i při tom tempu (které se navíc v druhé polovině rozpadá) stává inscenace poněkud monotónní a nudná. Pokud se

diváci baví, pak je to vtipy ukotvenými už v textu (například: - vezměte si bochánky, pekla je sestra z infekčního oddělení... a tak podobně). Navíc ani prostorové řešení nepomáhá odehrání situací v rychlém sledu: prostor si zbytečně zastavěli, takže se řada důležitých věcí děje za nábytkem a rychlý pohyb prostorem je znesnadněn (například, když si sestra zkracuje cestu s nemocničním vozíkem s vánočními dárky aj.)

Hlavním problémem českotřebovské inscenace je ale věkový posun v hereckém obsazení hlavních postav, aniž by tomu byla příznivě na předlohu, takže základní situace a všechno to, co se od ní odvíjí, nepůsobí zcela uvěřitelně.

Soubor v programové brožuře

píše, že s touto inscenací zaznamenal v České Třebové úspěch. Je to jistě možné, protože doma fungují principy takzvaného sousedského divadla, kdy diváci v hledišti vnímají dění na jevišti především prostřednictvím lidí, které znají, a tedy vděčněji, protože ještě v jiných souvislostech. V kontextech čistě divadelních však tuto inscenaci nelze považovat za zcela zdařilou.

ex

Mimořádná inscenace o neschopnosti komunikace

Malá scéna Zlín nastudovala tři tragikomické aktovky Valentina Krasnogorova v překladu Petera Scherhaufera (inscenoval je v roce 1985 v Divadle na provázku) a uvedla je v režii Jana Leflíka pod názvem třetí z nich - *Pelikáni v pustině*. Inscenace je o podstatném tématu přelomu 20. a 21. století: o neschopnosti komunikace. O tom, že člověk nechce být sám, ale bojí se hledat, aby neutrpěl porážku. V první aktovce vyroste mezi mužem a ženou průhledná zeď: tak dlouho spolu nekomunikovali, že když se jí snaží zbořit, tak už to nejde. V druhé aktovce sledujeme střet dvou rovnocenných snů a tragédií lidí, kteří k sobě nepatří – spisovatele, jehož snem je napsat dobrou knihu a který se vznášá v oblacích, a jeho ženy, jejímž snem je vlastní domek. V tomto místě je třeba připomenout, že kostým ženy je příliš určující a degradující vnímání jejího reálného snu na přizemnost. Ve třetí aktovce se pak obě předešlé propojí v touze jednotlivce někoho mít, někomu pomáhat. Ale všichni jsou natolik zahleděni sami do sebe, že nevidí, kdo se jim v blízkosti nabízí nebo kdo je potřebuje. V této aktovce je výborným způsobem řešeno prolínání tří příběhů s tím, že mají v prostoru společné prvky: stůlek s telefonem a prášky na srdce. V závěru pak přicházejí postavy všech příběhů, aby vytvořily obraz koncentrované samoty. Herecky je inscenace velmi dobrá, je nám zprostředkovan život postav v dynamické zkratce a v proměnách a zároveň jsou herci schopni nadhledu, který s sebou přináší tragikomický rozměr. Smějeme se, i když to vlastně k smíchu vůbec není. Je to celek pracující s obrazem a přiměřenými hereckými prostředky.

Nejednoznačně lze vykládat rámec inscenace, onen jakýsi svět magie, který lze snad brát jako jistý kontrast k tomu, co se odehrává v aktovkách. Jako zmechanizovaný libivý falešný povrchní svět proti reálnému světu, který postavy doopravdy žijí. Nebo jako propojení obou světů v závěru s tím, že i tento panoptikální svět potřebuje blízkého člověka? Nebo je to jinak?

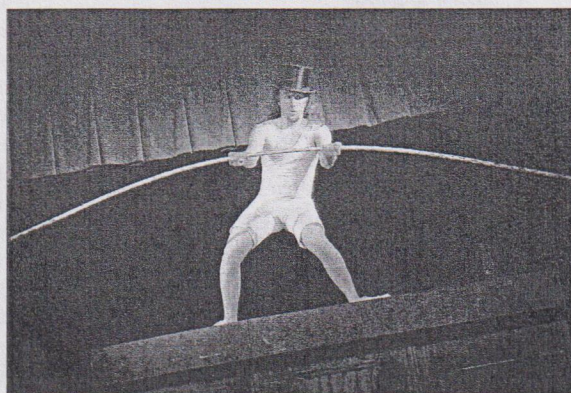
I přes tyto nejasnosti jsou však *Pelikáni v pustině* inscenací mimořádných kvalit.

ex

OHLEDNUTÍ ZA FEMAD PODĚBRADY

12. až 15. května 2005

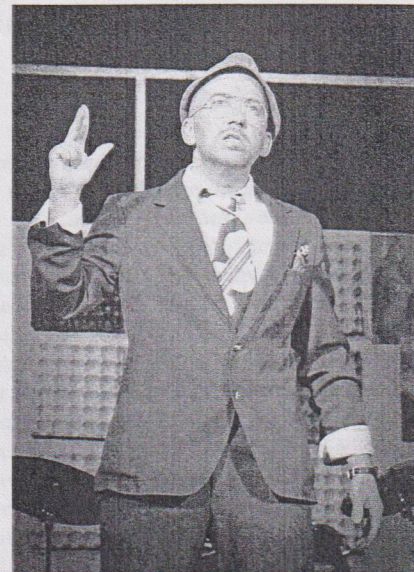

ROZMARNÉ LÉTO:

„Mám bytostnou vlohu být ve spodním levém rohu.“

KRVAVÁ SVATBA: „Stojíš mi na noze, mladíku.“

ULTIMATUM: „Je tu někdo z poroty?“

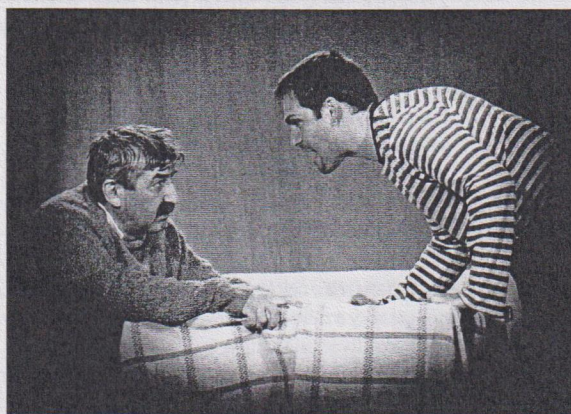

-body shot-

VÍTÁNÍ SOUBORŮ: „Ještě slovo a ...“

ŽENY V ÉTERU: „V rádiu wumen noumen jsem největší šoumen.“

DOMA: „Táto, proužky dneska ale frčí...“

PES BASKERVILSKÝ: On: „Kouzlu psa baskervilského žádná žena neunikne.“ Ona: „Jů, ten má ale tlapy!“

VÍTÁNÍ SOUBORŮ:

„Máte pod tím hábitem pupík?“

PETR A LUCIE:

„Víš, co máš na nose?“

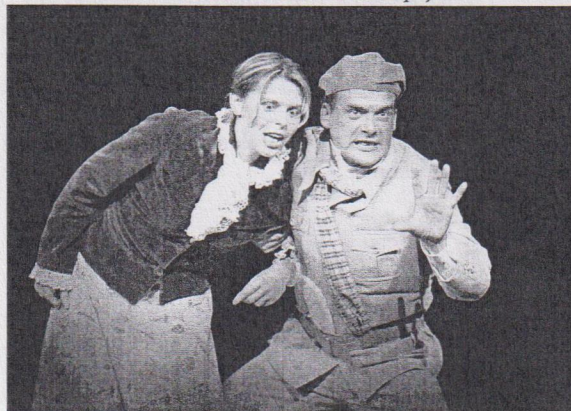

EQUUS:

„Slezte z toho lustru, Donalde, vidím vás!“

ATALANTA:

„Máte obzvláště odporný profil.“

ROZHOVOR S Lubomírem Hýblem nejen o tom, proč se soubor jmenuje Hýbl

Rozhovor s režisérem představení Rodina je základ státu z České Třebové

V materiálech, které uvádíte o svém divadelním souboru nelze přehlédnout shodu mezi vašim jménem a jménem souboru.

Pokud jde o jméno, to je vysloveně záležitost českotřebovská. Myslím, že v České republice není příliš obvyklé, ale v České Třebové bydlí nějaký Hýbl na každém rohu. Takže to je takové typické třebovské jméno, kde jich je strašná spousta. A ten Hýbl, po kterém se jmenuje soubor nemá nic společného se mnou. To je Jan Hýbl, buditel českého národa. V F.L. Věkovi se o něm zmiňuje Alois Jirásek. Byl to českotřebovský rodák a po něm byl v roce 1880 založen divadelní soubor pojmenován a trvá to dodnes. Takže žádný příbuzenský vztah tam nebyl, i když byl bych rád a hrál, ale není tomu tak.

Vraťme se k současnosti. Když jsem se ptal u autobusu členů vašeho souboru po vedoucím, tak říkali, že se vedou sami a na dotaz po režisérovi mě zavedli za Vámi. Jak to tedy je?

V souboru došlo ke generační výměně a ti lidé, kteří představují dneska náš výbor, to neberou příliš oficiálně, ale v každém případě máme zvoleného předsedu našeho souboru, a to je ing. Zdeněk Zikán, který je představitelem jedné z hlavních rolí v naší hře. To je oficiální šéf souboru.

Vy jste jediným režisérem ve vašem souboru? Naštěstí nejsem jediným, ale bohužel jsme jenom dva. Představitel hlavní role Jiří Jireš, který hraje ústřední postavu v naší hře, je druhým režisérem souboru. A vzhledem k tomu, že jsme oba už víceméně přestárlí, tak je to naprosto tragické, protože se nikdo mezi těmi mladšími neobjevuje. Zájemců o to, aby hráli divadlo, je dost, ale aby se někdo ujal

režie, to jaksí není. Takže tam je základní problém našeho souboru.

A co se týká dramaturgie, jak vybíráte hry pro váš soubor?

S dramaturgií je to v podstatě tak, že si režisér vybere to, co se mu líbí, jaký má zájem. My jsme v posledních letech uvedli při výročí Gymnázia v České Třebové Jiráskovu Lucernu, potom Jiří Jireš režíroval Boučkovu Noc pastýřů, potom jsem já režíroval Večer tříkrálový, to bylo k výročí souboru, a potom Jiří Jireš opět režíroval Tři mušketýry a vzápětí na to Noc na Karlštejně. Tři mušketýry jsme před dvěma lety hráli tady na přehlídce.

A já jsem si vybral tu dnešní inscenaci a zcela jednoznačně jsem si ji vybral tak, že jsem se rozhodl naprosto radikálně změnit dramaturgii, aby se to naprosto odlišilo od toho, co jsme dosud hráli. Protože to, co jsme dosud hráli, bylo velice náročné co do obsazení. Bylo to většinou hry se zpěvy, byla tam hudba, byly tam komparsy. A to je vše, co podle mého soudu, ochotníkům moc nejde. To komplikuje život a je to velice složité. Takže já jsem si vybral komedii, která se mi velmi líbila, která se hraje v jediné scéně, a kterou hraje dvanáct lidí. Já jsem si pro ni zvolil herce, o nichž jsem přesvědčený, že jsou v našem souboru nejlepší, nebo pro ty role nejvhodnější.

My jsme vůbec nepočítali s tím, že bychom se mohli ocitnout tady v Třebíči, ale tím, že jsme vyhráli přehlídku v Ústí, tak se tak stalo a my jsme rádi. To představení má ohromný ohlas. Ve Třebové ho vidělo přibližně patnáct set diváků a hráli jsme ho na několika zájezdech. V současné době, myslíme, že nazrává čas tu hru stáhnout.

Máte už na příští rok rozhodnuto, který z vás dvou režisérů bude se souborem pracovat?

To máme. Příští rok nebude režírovat nikdo, nebo Jiří Jireš. Protože já samozřejmě teď po tomhle režírovat nebudu. Přestože jsem si inscenaci vybral

a vytvářel si takové podmínky, které by mi vyhovovaly, a přesvědčil se, že to je tak vysoká laťka, kterou můžeme nasadit, a na tu to dotáhnout. Ale současně první zkouška na tuhleto inscenaci proběhla v prosinci 2003 a já jsem se domníval, že na jaře roku 2004 ji budeme hrát. A my, místo na jaře, jsme ji uvedli až v listopadu. A od té doby ji držíme na repertoáru. A když si to vezmete, tu první zkoušku v prosinci 2003, kdy já už jsem se tři měsíce tou hrou nějakým způsobem obíral, tak je to naprosto únavné a já už tu hru nemůžu ani cítit. Protože čeho je moc, toho je příliš.

Děkuji za rozhovor. -rs-

Z REDAKČNÍ POŠTY

Modrovous

Na otázku, co se mi na této hře tolik líbilo, bych s největší pravděpodobností nedokázal ihned podat uspokojivou odpověď.

Sám si nejsem jistý, jestli mne zaujala strohost představení nebo některé herecké naturální sdělení. Mohl by se každý muž najít v nějaké poloze hlavního hrdiny? Snad. Po celou dobu představení jsem uvažoval, jak bych se v jeho roli choval já. Byl opravdu hlavní hrdina člověk zvrácený, nebo jen hledal svou lásku o kterou přišel, či snad „zachránce“ prázdných ženských životů? Na všechny tyto otázky budu ještě dlouho do večera hledat správné odpovědi. A to mám jen na mysli hlavní téma, které na této hře tolik zaujme, donutí diváka přemýšlet a udrží si ji i po skončení představení.

Hra, která v některých momentech měla sklony diváka nudit svým poněkud rozvleklým natahovááním děje, dokázala z ničeho nic navodit atmosféru napětí a očekávání. Pomineme-li technické nedostatky a některé „herecké přešlapy“, můžeme být jako diváci nadmíru spokojeni.

Michal Miki Lukáč

Postrádám

možnost diskutovat o některé inspirativní inscenaci (konkrétně z Uherského Hradiště) dostatečně dlouho (byl vymezen čas 1 hodina), kdy si navíc vezme ve vymezeném čase pro auditorium na 5 minut slovo „osvědčený borec z pléna“, který zopakuje co již řekla porota. Zatímco u některé jiné inscenace (např. u souboru z České Třebové) není o čem diskutovat a času je habaděj (2 hodiny).

KOP

Proč

Divadelní Třebíč je národní přehlídkou činoherního a hudebního divadla. V představení Charleyovy tety hrnovského souboru byla dost rozsáhlá hudební složka, které však nebyla ze strany poroty věnována žádná pozornost. Proč?

Honza T.

DIVADLO JEDNOHO HERCE V KAZNĚJOVĚ

Svaz českých divadelních ochotníků je vyhlášeným soutěže amatérských divadelníků zabývajících se monodramaty. Národní přehlídka se koná každý druhý rok (bienale se střídá s přehlídkou jednoaktovek). V letošním roce ve dnech 16. a 17. dubna se NP D1H konala již po sedmé. Hlavním organizátorem byl DS ŠTACE v Kaznějově severně od Plzně ve spolupráci s oblastním předsednictvem západočeské oblasti SČDO. Finančně NP podpořili Ministerstvo kultury ČR, Plzeňský kraj a Město Kaznějov.

Představení se konala v suterénu budovy městského úřadu v Divadelním klubu ŠUTR. Na jejich zdárném průběhu se významnou měrou podíleli téměř všichni členové místního souboru. Celkem bylo k vidění 7 inscenací, z toho 2 nesoutěžní (velmi inspirativní vystoupení J. Nechutného z divadla J.K. Tyla z Plzně – Jak jsem potkal ryby od O.Pavla a „loutkové“ představení P. Mláda Létařů talíř dle L. Aškenazyho).

Porota pracovala ve složení J. Hraše, M. Caltová, Zd. Tesař, D. Zakopal, tajemnice H. Šiková. Rozborové semináře se konaly na závěr jednotlivých bloků vystoupení.

Ceny byly uděleny takto:

Hlavní cena Evě Čurdové (De Facto Mimo Jihlava)

za inscenaci Já měla hezkej život, pane – dle I. Bunina zdramatizoval O. Ornest v režii P. Soumára.

Tuto inscenaci porota doporučila vyhlásovateli uplatnit ji do programu 75. JH a také na přehlídku D1H v Chebu 2005.

Cenu za bezprostřední herecký projev a výtvarné ztvárnění maňáskové inscenace Hrnecku vař získala Jarka Holasová z Václavice u Náchoda. Vystoupení bylo výrazně autorské neboť interpretka dramatisovala text K.J. Erbena, výtvarně řešila i režírovala.

Cenu za dramaturgické a herecké ztvárnění inscenace Kulhavý mezek dle O. Daňka získal Vratislav Mikan (DS M+M Hranice), který byl interpretem, dramatisátorem, upravovatelem i režisérem v jedné osobě. S přihlédnutím k vysoké úrovni interpretace v daném oboru porota doporučila vyhlásovateli nabídnout tuto inscenaci pořadateli 75. JH do doplňkového programu do exteriéru parku v Hronově.

Ředitelka NP uplatnila své právo a udělila Marcelu Slavíkovi (DS TEREZA Křivoklát) cenu za zachování tradic lidového divadla za osobitý projev v inscenaci Betlémský příběh

Dušan Zakopal

Holky se už zajímají o chlapy (rozhovor s paní Hanou Nemravovou)

Soubor z Uherského Hradiště působí v Redutě, což je bývalá jezuitská kolej a také na tzv. „Půdě“, v malém stísněném prostoru, kde jsou nutné scénografické úpravy. Představení *Modrovous* je určen pro komornější prostor, proto hra v Třebíči proběhla s diváky na jevišti. Tato komorní výpověď by se podle režisérky paní Hany Nemravové ve velkém prostoru zcela ztratila, nebo by to bylo najednou o něčem jiném.

Proč zrovna *Modrovous*?

Výběr hry byl náhodný, jednou jsem šla na zkoušku, navštívila knihkupectví a tato kniha mne zaujala. Na zkoušce jsme ji potom začali číst a už jsme u ní zůstali. V záloze mám ještě nějaké kluky, ale dívek je v souboru převaha. Při výběru představení to však nehrálo roli. My jsme základní umělecká škola a *Modrovouse* hraje jen jedna část souboru. Tato skupinka se věnovala a stále věnuje inscenacím s ženskou tematikou. Když byli mladší, tak například hráli *Pět let na krku* nebo *Divou Báru*. Teď však už jsou ve věku, že je zajímají i „chlapi“, takže jsme se vrhli na ztvárnění boje mezi mužským a ženským principem.

Pro koho je vaše hra určena?

Je to divadelní hra renomované autorky určená pro dospělého diváka a dospělého herce, takže v našem případě byly nutné drobné dramaturgické úpravy a krácení textu. A ta problematika bojů principů podle mého názoru zajímá snad každého člověka „od určitého věku do určitého věku“. To však každý musí uvážit, jestli ho to už zajímá, nebo už nezajímá...

Jak jste vybírala hlavního mužského představitel?

V době, kdy jsme představení začínali zkoušet, byl Vojtěch ze svých kolegů herců nejnaivnější (taková nejčistější duše), proto jsem mu dala hlavní roli. Jaký je význam vran ve vašem vystoupení? Tomu jsem se chtěla vyhnout, vám to však vysvětlím, ale nebudete to publikovat, prosím.

Mít v divadle samé dívky a jednoho muže může vést k problémům a sporům. Můžete prozradit něco z hereckého zákulisí?

Herci, které jste dneska mohl vidět, tvoří zdravé jádro souboru. Ponorková nemoc mezi dívkami není. A vzhledem k tomu, že členové souboru jsou spolu již od malička, tak mezi nimi panují spíše sourozenecké vztahy a samozřejmě mezi sourozenci jsou věci, o kterých neví rodiče, a mezi herci, o kterých neví režisér.

-TKT-

Jsem spíše průměr, než superman

Modrovous je první velká role Vojtěcha Johaníka. V souboru *Dohráli* jsme z Uherského Hradiště působí už dva roky. Zajímá mne jeho přístup a pocity, proto jsem mu položil pár otázek.

Jak se ti zkouší a hraje se samými mladými dívkami?

Je to takový nezvyk, člověk se musí omezovat, protože si tam nemůžu dovolit vše, jako před klukama. Jinak jsou holky fajn, jsem spokojený, máme v souboru prima partu. S většinou z nich jsem se poznal až v našem dramatickém kroužku.

Co bylo nejtěžší na ztvárnění tvé role?

My jsme se tím dlouho zabírali, jak se Jindřich cítí, jaké má pocity. Hodně jsme si o tom povídali a rozebírali tuto roli. Jinak v životě jsem spíše veselější typ, ale dostat se do té role mi nedělá problém. Ne že bych ty depresivní nálady reálně prožíval, ale dokážu je pochopit. Nejsem Jindřich, ale ta nesmělost u mne v některých situacích trochu je. Největší problém jsem měl v intonaci, kdy jsem na začátku a na konci kolegyni Slepé krátce odpovídal „ne, ne“ a „ano, ano“.

Mnoho herců by ti možná závidělo hrát se samými hezkými dívkami. Jaký jsi ale ve svém osobním životě?

Myslím si, že se řadím spíše do takového toho „mužského“ průměru, nejsem žádný „superman“, který by holky lepil, jak nějaký magnet. A asi by se mi to odhánění ani nelíbilo. V divadle pouze ze srandy vtípkuje a někdy jim v žertu vyčítám, že mne utiskují... L

-TKT-

Rozhovor s šéfovou Malé scény Zlín Renatou Švrčkovou

Malá scéna Zlín se na letošní národní přehlídce prezentovala dvěma inscenacemi – po Machiavelliho *Mandragoře* to byla trojice aktovek ruského dramatika Valentina Krasnogorova - Pelikáni v pustině.

Můžete nám přiblížit práci Malé scény?

V první řadě musím říci, že je to naše první sezóna, ve které pracujeme jako občanské sdružení – předtím jsme byli pod hlavičkou Základní

umělecké školy ve Zlíně. Všichni jsme si prošli literárně-dramatickým oborem na ZUŠ, ale už jsme absolventi, a tak jsme to riskli a osamostatnili se, ačkoliv se ZUŠ a literárně-dramatickým oborem nadále rádi spolupracujeme. Hrajeme v prostorách, které zlínské ZUŠ patří.

Hrajete pravidelně?

Hrajeme tak osmkrát do měsíce, včetně představení pro školy.

Kolik repríz mívají vaše inscenace?

Je to různé. Liší se to podle náročnosti té které inscenace. Tak např. komedie *Woody, Woody...* měla 33 repríz během jednoho roku, ale v průměru je to 12 – 15 repríz za rok.

Nejste ale profesionální soubor. Jak se vám daří realizovat tolik vystoupení, když jste zaměstnání v jiných profesích?

Někdy je to o nervy, ale ačkoliv je pro nás divadlo „jen“ koníčkem, všichni jsme schopni a ochotni si své povinnosti zařídit tak, aby zkoušky, představení i zájezdy vždy klaply na jedničku. A za to všechny veřejně chválím :-)

Členy vašeho souboru jsou mladí lidé. Jsou to převážně studenti?

Je to tak půl na půl. Někteří si užívají studentských radovánek, jiní pracovních povinností.

Kolik má Malá scéna režisérů?

Kmenový režisér je jen jeden, a to Petr Nýdrle. Ale do této první sezóny jsme se rozhodli, že každá ze čtyř premiér by měla mít svého režiséra – ty jsme si pozvali jako hosty.

Můžete o nich říci něco bližšího?

Všichni jsou to lidé od divadla, ale ani jeden z nich není profesionální režisér. Jan Leflík je hercem Městského divadla ve Zlíně, Magda Tomečková má vlastní soubor ve Vsetíně a je absolventkou oboru dramatické výchovy na DAMU. Jakub Michálek je profesionálním osvětlovačem v Městském divadle a Alexandr Novák je kmenovým režisérem výzkovského divadla Netrdlo.

Kdo je dramaturgem Malé scény?

Hry vybírá náš kmenový režisér, který se pro tyto chvíle stává občasné dočasným dramaturgem našeho divadla; nutno podotknout, že jeho výběr je vždy dobrý: -)

Hrajete pro děti i pro dospělé diváky?

Ano, náš repertoár je složen tak, abychom mohli nabídnout inscenace lidem různého věku. Především pro děti máme dvě pohádky – *Pučálkovic Aminu* a *Zahradu Jiřího Trnky*. Ostatní inscenace jsou určeny studentům a dospělým.

Zajímalo by mě, jak jste přišli na aktovky Valentina Krasnogorova?

Požádali jsme Honzu Leflíka o spolupráci a on přišel s nápadem dělat Pelikány, které uvádělo Divadlo Na provázku v 80. letech v překladu Petera Scherhaufera (tomu je naše inscenace věnována).

Přijal soubor tuto volbu s nadšením?

Přijal. Text nás zaujal svým tématem lidské osamělosti v nás samých, nemožností vzájemné komunikace i nenaplněnosti lidských snů a tužeb - i svou nadčasovostí. Výzvou pro nás byla i možnost vyzkoušet si práci s jiným než kmenovým režisérem.

Děkuji za rozhovor a těším se na vaše další inscenace.

sš

MODROVOUS – NADĚJE ŽEN

Jan Strejcovský

„Parta krásných mladých lidí, viděno z velké dálky. Spousta šera, spousta nenaplněných slov. Pro mne málo, které trvalo dlouho.“

Petr Macek

„Zpočátku jsem nevěděl, co si mám o tom myslet. Hlavně ten text mi nepřipadal tak dobrý. Pak jsem se ale dozvěděl, že tam je dost proškrtaných věcí a další věci. Opravdu nevím, co si mám o tom myslet.“

Dušan Zakopal

„Ale???”

Lukáš Gajdoš

„Je to jediné představení tady, co jsem viděl víc-krát. Mám u něj vždy problém, že vždycky vyvolá spoustu otázek, mnoho nápadů, které bych měl řešit, proč to tak bylo a proč to tak ti lidé chtěli. Je to určitě přínosné, protože to ve mne vyvolá ty otázky. A oceňuji hlavně nasazení a výraz celého souboru, že do toho ti lidé jdou po hlavě.“

RODINA JE ZÁKLAD STÁTU

Jan Strejcovský

„Lehkost, hravost a humor autorům. Uválcování těžkostí psychologického motivování... Nevydržel jsem...“

Pavla Morávková

„Myslím, že jde o velmi slušně napsanou crazy komedii, na jevišti se však komedie nekonala, bohužel. Pouze plynoucí text, situace bez nápadu, škoda. Člověk by se chtěl bavit tím, jak se postavy dostávají z malérů, ale o to tady zjevně nešlo. A diváky z toho, prosím, neviňte.“

Dušan Zakopal

„UF!!!“

Lukáš Gajdoš

„Musím předeslat, že jsem toto představení viděl (i předlohu) a zajímal mne na té hře text, který je výborně napsaný, jak se vyvine. Problém jsem měl u té inscenace s tím, že mě to sice zajímalo, ale v jistý moment (zhruba v druhé až třetí třetině první poloviny inscenace) mne to velmi bralo, čekal jsem co bude, ale bylo to zase na rovině textové. Jenže po přestávce jsem po pár minutách z toho představení odešel. Bohužel.“

PELIKÁNI V PUSTINĚ

Jan Strejcovský

„Nádherně obudné obludarium o mýjení se, nepotkávání se, o snech. Elán, ajfr, souhra... Bavilo. A moc.“

Petr Macek

„Tady nemá cenu dlouhou dobu něco rozebírat. To bylo jedno z nejlepších vystoupení, co jsem kdy viděl.“

Pavla Morávková

„Moc, moc, moc se mi to líbilo. Ani se mi nechce – a zaplat' bůh nemusím – to pitvat víc. Děkuji.“

Dušan Zakopal

„JOJ!!!“

Lukáš Gajdoš

„Tematicky mne to představení zaujalo úplně nejvíce, protože se to blíží tomu, co mne zajímá. Měli jednoduchou scénu, což já oceňuju, hráli dobře, zajímalo mne to. Jenomže to mělo problém v tom, že se to nikam neposunulo. Ani v té třetí části. Zůstalo to stále ve stejné rovině. Ale bylo to nejlepší představení, co jsem tady zatím viděl“

-TKT-

POSTŘEHY Z RITUÁLOVÉHO SÁLU

J. Císař: „Kolega Šotkovský je znalcem hloubky ženských duší.“

J. Šotkovský: „To uvidíte sami z mého monologu...“

MILAN STROTZER POZORUJE KAŽDÉ RÁNO SVÉ SPOLUCESTUJÍCÍ V METRU:

M. Strotzer: „Chcípák – docela pěkná baba – chcípák – krásná ženská – něco se s tou populací děje!“

M. Schejbal: „Mezi kterými stanicemi to je?“

M. Strotzer: „Mezi Hlavním nádražím...“

F. Laurin: „To jsou samí bezdomovci!“

M. Strotzer: „Kateřina promine, ale teď opravdu musím...“

K. Baranowska: „Scénograf musí vždy!“

M. Strotzer: „Krásné je zpívání, vrtačka, lesní roh. Ticho je nesnesitelné.“

J. Šotkovský: „Budou mluvit z pozice frakce...“

J. Šotkovský: „Když přijde ta paní, která je oblečená jako fčka, tak je u mě vymalováno...“

-luc- -mv-

DOTAZY OD NÁS - DOTAZY PRO VÁS

Dušan Zakopal

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Čert – může si dělat, co chce.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„Dnes nic, ale včera o Pavlu Dostálovi – ochotníkově, ne ministrově.“

? Kdo řekl?: „Já už jsem slavný dost“

„A umřel. A. Dumas?“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„To byste se všichni polekali!“

? Čím jsem chtěl/a být, když jsem byl/a malý/á?

„V 8. třídě do prvního dotazníku o budoucím povolání jsem napsal: Klauzem, protože rád baví lidi. Byl jsem ještě malý?“

? Jaké jsou mé zázračné kapky?

„Lacrysin do očí, abych lépe viděl.“

Stanislav Šmíd

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Major Zeman. Fešák.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„Hmmm... To by šlo publikovat až po 22. hodině.“

? Kdo řekl?: „Já už jsem slavný dost“

„Jiří Pošečný.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Prostor je rezervován pro mne.“

? Čím jsem chtěl/a být, když jsem byl/a malý/á?

„Pepek Námořník.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky?

„Měňák.“

Jan Šotkovský

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Rákosníček. Také bych často chtěl žít za mlhou hustou tak, že by se dala krájet.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„Neřeknu, mám pocit, že má přítelkyně není dostatečně daleko.“

? Kdo řekl?: „Já už jsem slavný dost“

„Momentálně asi Standa Gross, protože občas o přítomnosti v titulcích nestojí.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Žádného. Už jsem na sebe všechno vykecal – a Simoně obzvláště.“

? Čím jsem chtěl/a být, když jsem byl/a malý/á?

„Popelářem – řekla to redaktorka a ta ví všechno!“

? Jaké jsou mé zázračné kapky?

„Slivovice. Doporučuje pět z pěti Valachů.“

DNES

PÁTEK

20. května 2005

10.00 hod. / Velký sál ND

DS Ty-já-tr Hroboso Praha

William Shakespeare:

MNOHO POVYKU PRO NIC

13.30 hod./Malý sál ND

Rozborový seminář

14.30 hod./Velký sál ND

DS MSKS Velké Opatovice

Joan Shirley:

VRAŽDA SEXEM

18.00 hod./Malý sál ND

Rozborový seminář

20.00 hod./Velký sál ND

Malé divadlo Kolín

Terry Pratchett, Stephen Briggs:

SOUDNÉ SESTRY

23.00 hod./Malý sál ND

Rozborový seminář

SOBOTA

21. května 2005

ZÍTRA

10.00 hod./Velký sál ND

Šumavský ochotnický spolek ŠOS Prachatice

Moliere:

DON JUAN

14.00 hod./Velký sál ND

DS Zmatkaři Dobronín

Maurice Hennequin:

PROLHANÁ KETTY

18.00 hod./Malý sál ND

Rozborový seminář

20.00 hod./Velký sál ND

Divadelní klub Českokrumvská scéna

Anton Pavlovič Čechov:

RACEK

23.00 hod./Malý sál ND

Rozborový seminář

nipos
artama

Zpravodaj XIV. národní

přehlídky amatérského

činoherního a hudeb-

ního divadla Divadelní

Třebíč 2005.Redakce: Tomáš Kotrba, Radim

Svoboda, Stanislava Štěpánková, Lucka Tousecká,

Martin Vokoun Fotografie: Ivo Mičkal Vydává:

Vydává KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informač-

ní zařízení Sazba: FIBOX Náklad: 200 výtisků